

www.jollibread.com

© 1998, Estrella Ramon

© 1998, Petra Steinmeyer

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-17-1

Depòsit legal: M-39.599-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Segrestats d'incògnit

Estrella Ramon

Il·lustracions de Petra Steinmeyer

jolibre

*A Pedro Guerra, Silvio, Joaquín Sabina i
als del Cau del Llop, que cantaven mentre
jo m'inventava aquesta història (o mentre
aquesta història se m'inventava a mi).*

A Marcel, a Heik i a Jeremies McBrut.

A Pere i Àngela, esporgadors de paraules. Gràcies.

Amb «u» d'ulleres

I res, que tot just aquell matí, la sirena d'entrar a classe no acabava de sonar, a pesar que al meu rellotge ja eren les 09.01 h.

9

De primer, vaig pensar que potser al meu rellotge li havia agafat un atac de gana i es menjava el temps a cullerades més grans que els altres; que en lloc de fer tic-tac, tic-tac, potser feia tiquitic-tac-tac, tiquitic-tacatac i que, com que era digital, doncs, jo no me n'adonava per més orella que parara.

Però no.

De seguida vaig descartar aquella hipòtesi destrellatada.

El meu rellotge anava bé. Anava exactament igual de bé que el del campanar. No era qüestió

de rellotges, sinó de qui els portava. I, sobretot, de qui els portava i no els mirava. En poques paraules: de l'Amadeu.

De segur que l'esmentat Amadeu (tutor de 5é B de Primària i més conegut com l'Ama«nou», l'Ama«onze», l'Ama«enze», etcètera) rondava pel passadís, donant conversa a la senyoreta Snow, la senyo d'anglès, que es diu Neus *and is the most beautiful* senyoreta de tota l'escola.

Per això, contemplant-la, no es devia recordar ni del dia, ni de l'hora, ni que —al pati i en candeletes— l'esperàvem els seus vint-i-cinc alumnes, és a dir nosaltres, que feia exactament dos mesos i nou dies que érem l'esmentat 5é B de Primària.

La que sí que es va posar a la fila, a les 09.02 h, va ser la meua amiga Vera. I va arribar-hi presa d'un fervorós atac d'entusiasme pro-Ferran:

—Ostres, Marta! Que fort! Increïble! Quina passada! Les has vistes?

I jo ni cas, girada de cul i fent la despistada mentre sentia la trompa mocosa de Ferran

interpretant una Sonata en Moc Major, que riu-te de tots els elefants del món mocant-se alhora. I és que, entre les moltes habilitats de Ferran, cal destacar la de mocar-se contínuament perquè té cabassades d'al·lèrgies.

—Si he vist què?

—Les ulleres, dona! Veges què pot ser? Les ulleres de Ferran Sanmartín.

—Ah!

I com qui no vol la cosa, vaig concedir donar una desganada ullada a la suposada meravella, en forma d'ulleres, que aquell matí guarnia la cara de Ferran.

M'hauria volgut fondre allí mateix.

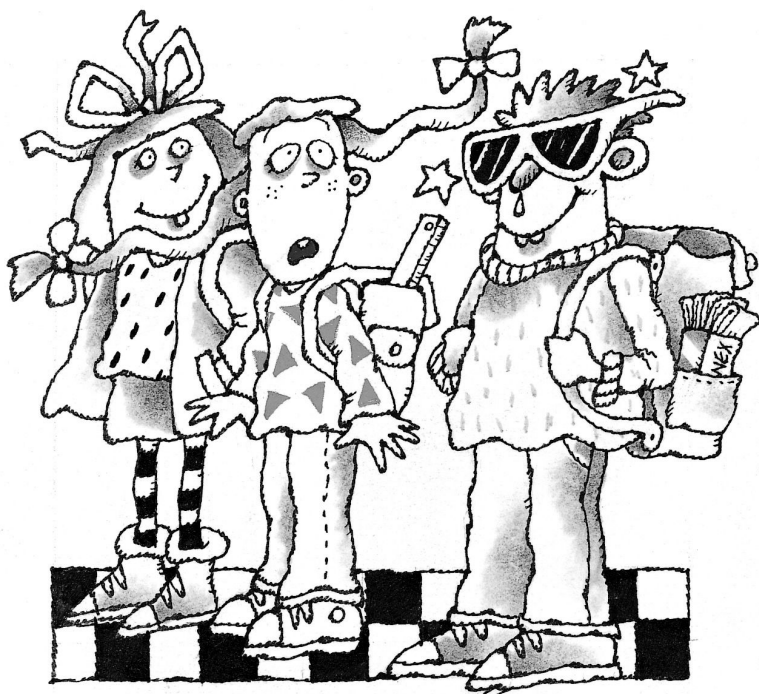
Val a dir que, si bé ell continuava gastant la mateixa cara de brètol de sempre, sense cap novetat digna de menció, les ulleres que portava damunt, penjades en precari equilibri d'orellota a orellota passant pel seu nas mocós de baldana ganxuda, sí que eren una meravella sensacional: l'horror més fastigosament meravellós del món en forma d'ulleres

d'esquiar, amb vidres d'espill, muntura anatòmica ultralleugera i color groc fosforític enlluernador.

Vaig quedar amb la boca oberta i sense cap possibilitat ni de tancar-la, ni d'articular paraula.

Quines ulleres!

12

—A l'hora del pati li pense demanar que me les deixi —va continuar Vera.

—«També li les demanaré i guapíssima estaré» —sospirà Pepa-Pipa, fent-nos l'ullet.

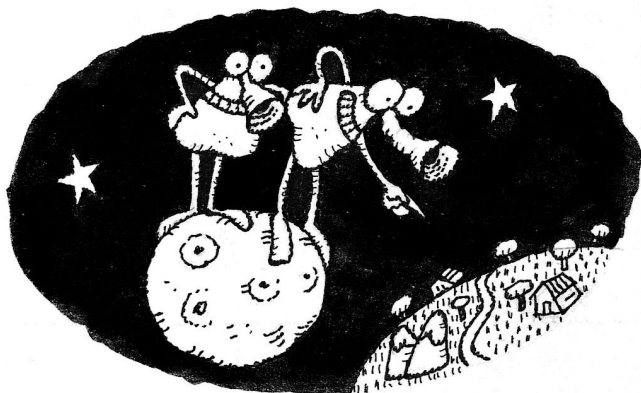
Pepa, a més d'alimentar-se bàsicament de bosses de pipes, és la reina del redolí en directe. No perd mai l'ocasió d'amollar-te'n un i se'ls inventa com si res. De vegades, m'he plantejat si no deu tenir una màquina redolinera empeltada al cap.

I encara sort que la sirena de les nou es va decidir a sonar d'una vegada (a les 09.04 h, que ja era hora!) i em va estalviar la vergonya d'haver de confessar a les meues amigues que les ulleres d'esquiar de Ferran Sanmartín em semblaven la passada més grossa del mil·lenni i que, com tots els altres de la classe, jo també em moria de ganes que me les deixara emprovar.

El problema bàsicament consistia en el fet que, considerant la mala mania que ens teníem Ferran i jo, les ulleres, no me les deixaria mai

de la vida. Aquesta era la trista realitat i la trista realitat la sabia jo, la sabia qualsevol terrícola amb dos dits de front i la sabien tots els extraterrestres que passejaven per la Via Làctia.

14

Plou i no fa sol

I des d'aquell moment en avant, tot, però és 15
que tot, va anar redolant cap al desastre.

Amadeu, que als matins està que diries que li han donat corda, va batre el rècord mundial d'omplir de fraccions una pissarra i nosaltres, campe qui puga, miràvem d'anar-les repartint per la llibreta amb un ull clavat al rellotge de la classe, per controlar quant faltava per a eixir al pati, i l'altre ull en connexió directa amb les superulleres de Ferran, que les havia deixades, sense funda i ben a la vista, davall de la seua taula. Semblaven una meravella de caragol groc que, en lloc de traure banya, traguera pota d'ulleres per davall de la taula.

I així anàvem quan, de colp, algú amb molt mala idea, va desconnectar el Sol i, sense avisar, ens va deixar pràcticament a fosques. El cel va passar d'un color blau tirant a gris a un color gris tirant a negre i, de seguida, van començar a caure les primeres gotes del dia: unes gototes grosses i geniüdes, decidides a barrinar els vidres de la classe.

Diluviava. I que diluviara, només volia dir una cosa: que tot i que ens havíem estat portant molt més que bé tot el sant matí, per culpa d'aquells desconsiderats núvols inoportuns, no podríem eixir a esplaiar-nos al pati.

Recorde que, asseguda a la meua taula i mirant com les gotes de pluja es barallaven per trobar un bocí de vidre buit per on fer carreres finestral avall, vaig enfadar-me com una mona. I en aquell temps, només hi havia al món tres coses odioses capaces d'enrabiarme com una mona.

La cosa odiosa número 1 era quedar-se sense esplai, especialment si, a més, damunt no havia fet res per meréixer-ho.

La cosa odiosa número 2 era haver de suportar sola un únic germà gran, i quan dic gran vull dir a punt de jubilar-se, anomenat Gerard, que ja havia complit vint-i-quatre llarguíssims i quilomètrics anys (plens de llarguíssims i quilomètrics mesos, dies, minuts i segons) i que no hi havia manera que se n'anara de casa. Quan no el despatxaven de la faena (és periodista), el deixava la xica (és un plom carregat de manies i, a més, gens atractiu) i quan no, les dues coses alhora: perdia faena i xica.

17

Darrerament, però, semblava que estàvem de mitja sort. Gerard s'havia comprat una Seat Trans de cinquena mà color oliva sevillana i havia aconseguit una espècie de treball com a corresponsal en el setmanari *La Veu de la Comarca*.

L'oliva amb rodes —la Seat Trans— redolava pel terme nit i dia, farcida amb el meu germà, talment com una anxova amb panxa, cabellera i ulleres de cul de got. Us promet que, Gerard, a la caça i captura de la poc abundosa

notícia comarcal amb una mà al volant i l'altra al telèfon mòbil que li havien encolomat els de *La Veu de la Comarca*, era un esdeveniment únic, digne de ser vist i contemplat.

18 De totes maneres, a veure si encara estava d'una miqueta més de sort i, a més del cotxe i el treball, mon germà aconseguia també una xica amb qui festejar. Potser una de curta de vista a qui no importara que ell fóra tirant a tap de bassa, tirant a lleig i tirant a plom i que el seu cotxe pareguera una oliva rovellada amb rodes.

Però tornant a l'inventari de les coses odioses, la tercera cosa odiosa, la més odiosa de totes, ja la deveu saber o, si més no, com a mínim us la deveu imaginar.

Va, us done tres segons per a endevinar-la.

Un. Dos. I tres.

Efectivament.

La cosa més odiosa de totes les coses, no era una cosa, era un imbècil: Ferran Sanmocmartín, que a més, per acabar-ho d'adobar, aquell curs havia hagut d'aterrar tot just a la taula del

costat de la meua, mira que també era mala
sort, tantes taules com hi havia a la classe.

